

ANTON PANN

LEA RUMENĂ STIINȚELE DIN PĂDURE

COPACI SI COVEI ACER

FABULE SI ISTORIOARE

Într-o lume de povestiri

Si preaîndemâni grădiniș

De dovezi care facute

Dacă nu ascultă legătură

Văzduhul și înțelept

Incepând cu moștenire

Și zicind că se lipesc

Veri, că nu sunt o vîrstă

Ce ar trebui să fie creștin

Și în copaci în vecinătate

În ambele ani multum

Dacă le credeți vîrbiște

Altele să nu se potrivească astăzi
Căci domnitorul își dorește să le poată săraci

EDITURA HERRA

2008

CUPRINS

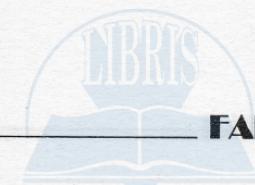
FABULE ȘI ISTORIOARE [5]

Copaciul și dobleacul	[5]
Lupul pocăit	[6]
Călătorul și stejarul	[8]
Cine știe carte are patru ochi	[9]
Nepotul împrumutat	[11]
Mortul înecat	[14]
Scumpul	[15]
Planul simigiului	[16]
Toporul și văcăoara	[22]
Ciobanul și măgarul	[24]
Feciorul moștenitor	[26]
Câinele	[29]
De când ploaia cu cărății	[32]
Norocul și mintea	[42]
Soarecile	[58]
Nu e nimic fără cusur	[63]
Cucul și privighetoarea	[65]
Tăcerea e ca mirea	[70]
Împrumutul	[74]
Lupul, țapul și varza	[78]
Ce zic oamenii de mine	[80]
Grădinarul păgubaș	[82]
Critica oamenilor	[83]

POVEȘTI ȘI ANECDOTE [86]

Cei patru nenorociți	[86]
Croitorul pocăit	[116]
O nerozie	[120]
O iconomie de a trece iarna cu puține lemne	[123]
Lauda iscusinței	[124]

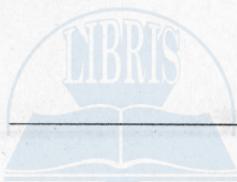
TABEL CRONOLOGIC [125]

FABULE ȘI ISTORIOARE

COPACIUL ȘI DOVLEACUL

Pe lângă un copaci mare,
 Un dovleac, din întâmplare.
Primăvara răsărise
 Și pe dânsul să suise,
Care într-atât crescuse
 Încât vârfu-i întrecuse,
În lung ș-în lat să-ntinsese,
 Ramurile-i cuprinsese
 Și pretutindeni umpluse
 De dovleci care făcuse.
Deci cu această iestime,
 Văzându-se la 'nălțime,
Începu să se mândrească
 Și, zicând, să se fălească:
- Vezi, eu numa-ntr-o vară
 Cât crescui și tot cresc iară
 Și tu, copaci din vechime,
 În sumă de ani mulțime,
D-ai fi crescut voinicește
 Precum și vrejul meu crește,

Mai-mai ajungeai la stele,
După părelele mele.
Iar copaciul cel cu minte
I-a răspuns aste cuvinte:
- Ei! Te lauzi tu acuma,
Că încă n-ai văzut bruma,
Dar când va da și zăpadă,
Atuncea ești jos grămadă!

*

Gândește la viitoare
Și la cele-ntâmplătoare.
Nu te înălța cu firea
Pân' nu cerci nenorocirea!

LUPUL POCĂIT

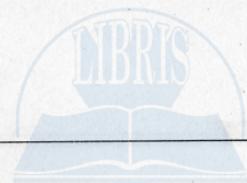
*Lupul părul își leapădă,
Dar năravul nu-și lasă.*

Un lup, dac-a-mbătrânit,
Într-o zi ce i-a venit,
A vrut a se pocăi
Și faptele a-și căi.
Deci cu acest al său gând,
Numele-n câine schimbând,
S-a smerit ca un bătrân
Și s-a băgat la stăpân,

FABULE ȘI ISTORIOARE

Să slujească într-un an
La oi, pe lângă cioban.
În acest chip dar slujind
Și oile-n câmp păzind,
Într-o zi fiind lungit,
O oaie l-a mirosit.
El îndată și-a uitat
Că e în câine schimbat
Ș-apucând oaia de trup
O jertfi-n grab' ca un lup.
Ciobanul peste el dând
Ș-această faptă văzând:
- Ce-ai făcut, l-a întrebat,
Câine bătrân și spurcat?
Iar el smerit să uita
Ș-într-acest chip se-ndrepta:
- Eu, zise, fiind culcat,
M-apucasem de visat.
Oaia cum păștea-mprejur,
Viind tocma ca un fur,
Pe la spate mă mușca
Și coada îmi îmbuca.
Eu i-am zis o dată „mâr”,
I-am zis ș-altă dată „bâr”,
Dar ea tot mă supăra
Și nu se astâmpăra.
Atunci și eu, necăjit,
Cum o trânti, a murit.

Și, de frică să n-o vezi
 Și să mă-nvinovățezi,
Apucai de o mâncăi
 Și în burtă o băgai.
Dar ciobanul nu glumi,
Dându-i una l-adormi.

CĂLĂTORUL ȘI STEJARUL

Un călător, ostenind
 Și la un stejar sosind,
Subt umbra lui a șezut,
 Să răsuflă un minut.
Aici un bostan fiind
 Și în el pepeni zărind,
Mergând unul a luat
 Și supt copaci l-a mâncat.
Deci ochii-n sus ardicând,
 Gândeau-ntru sine zicând:
„Ce lucru nepotrivit
 Dumnezeu a rânduit!
Ca la un copaci astfel
 Să facă rod mititel,
Iar la un vrej slab pe jos
 Aşa rod mare și gros!”
Pe când aceste gândeau
 Și cu ochii-n sus privea,

FABULE ȘI ISTORIOARE

O ghindă s-a slobozit
 Și tocma-n nas l-a izbit.
Atunci el, nasul suflând,
 Zise iar într-al său gând:
„Ce nesocotit sunt eu!
 Bine-a făcut Dumnezeu.
Dar de nu era rod mic
 Ş-era pepene, cum zic,
Aşa-n cap de mă lovea
 Aci-n loc mă adormea.
Iar de era vreun dovleac,
 Apoi nu-mi mai dam de leac”.

*

Multe un fel să gândesc
 Și altfel să potrivesc.

CINE ȘTIE CARTE ARE PATRU OCHI

Un țăran, tot auzind
 Pe unii, pe alții vorbind:
„Câți știu carte și citesc
 Cu patru ochi să numesc”,
A plecat la târg și el,
 În desagă cu un miel.
Vându mielu’, luă bani
 Și merse prin Lipscani

De ochi de om întrebând
La ce negustori se vând,
Cu care poate citi,
A scrie și-a socoti.
Un boltaș l-a auzit
Și, după ce l-a poftit,
I-a dat niște ochelari
Ca să vază toate mari.
El dacă i-au aşezat
Să ntru-o carte să uită,
A zis: - Apoi, mă căznesc
Să uite, nu poci să citeșc.
Neguțătorul, să altii având,
I le-arată, zicând:
- Vezi, astia sunt boierești,
Doar vei putea să citești.
El, prin ei cum să uită,
A zis: - Geabă mi le-ai dat,
Că nu poci citi deloc;
Se vede că n-am noroc.
Boltașul, privind la el,
I-a zis: - Eu mai am un fel
Să crez că-o să poți cu ei,
Dar sunt prea scumpi și nu iezi.
El zise: - Adu-i încoci,
Fie scumpi, numai să poci.
Dacă i-a dat, a zis iar:
- Și cu acești în zădar,

FABULE ȘI ISTORIOARE

Că, uite, ochii-mi bleojdesc
 Și tot nu poci să citesc.
Of, și ce poftă aveam,
 Acasă, când mă gândeam!
Vânzătorul l-a-ntrebat:
 - Cum te văz, n-ai învățat
 Și acuma te căznești
 Pentru întâi să citești?
- Vezi bine, a răspuns el,
 De aceea veni c-un miel,
Că, d-aș știi eu să citesc,
 De aștea ce-mi trebuiesc?

NEPOTUL ÎMPRUMUTAT

Unul, având un nepot
 Sărac și lipsit de tot,
Vine într-o zi la el
 Și se roagă-ntr-acest fel:
- Unchiule, bine mă știi
 Că n-am coprins, nici moșii,
Bani nu mi-a dat Dumnezeu,
 Să negustoresc și eu.
La multe mă cam pricep,
 Dar n-am cu ce să încep.
Nădăjdi a m-ajuta
 N-am decât la dumneata;